

Kitab Daniel - Saratus Genep Puluh Lima

Muka Tapestri Kenabian: Ti Aleksander Agung nepi ka Roma Modéren

Jeff Pippenger

2024-03-29

Ayeuna urang baris nimbang sajarah anu lumangsung sanggeus pupusna dadakan Alexander the Great, anu ngalambangkeun taun 538 nepi ka waktu ahir dina 1798.

Jeung nalika manéhna geus nangtung, karajaanna bakal direcah, sarta bakal dipisah-pisahkeun ka opat penjuru langit; lain pikeun turunanana, jeung lain nurutkeun kakawasaan anu ku manéhna diparéntahkeun: sabab karajaanna bakal dicabut, malah dipasrahkeun ka batur salian ti maranéhna. Jeung raja kidul bakal jadi kuat, kitu deui salah saurang pangéranna; sarta manéhna bakal leuwih kuat ti anjeunna, jeung bakal ngabogaan kakawasaan; kakawasaanana bakal jadi kakawasaan anu agung. Jeung dina ahir mangsa taun-taun maranéhna bakal ngahijikeun diri; sabab putri raja kidul bakal datang ka raja kalér pikeun nyieun pasatujuan: tapi manéhna moal nahan kakuatan panangan; kitu deui anjeunna moal tetep nangtung, kitu deui pananganana: tapi manéhna bakal dipasrahkeun, kitu deui anu mawa manéhna, jeung anu ngalahirkeun manéhna, jeung anu nguatkeun manéhna dina mangsa-mangsa éta. Tapi tina hiji dahan tina akar-akaranana bakal aya saurang anu nangtung dina kalungguhanana, anu bakal datang jeung hiji pasukan, sarta bakal asup ka benteng raja kalér, jeung bakal ngalakonan ngalawan maranéhna, sarta bakal meunang. Jeung ogé bakal mawa tawanan ka Mesir allah-allah maranéhna, bareng jeung para pangéranna, sarta jeung barang-barangna anu mulya tina pérak jeung emas; sarta manéhna bakal tetep hirup leuwih lila sababaraha taun tibatan raja kalér. Ku kituna raja kidul bakal asup kana karajaanna, sarta bakal balik deui ka nagarana sorangan. Daniel 11:4-9.

Tungtungna, sanggeus karajaan Aleksander Agung dipapatahan, maranéhna anu silih tarung pikeun ngawasaan urut karajaan éta ngaleutikan jadi dua karajaan utama. Hiji karajaan ngawasaan beulah kidul tina urut kakawasaan Aleksander, sarta anu hiji deui ngawasaan beulah kalér. Ti dinya saterusna, dina carita nubuat, maranéhna ngan saukur dicirian minangka raja kidul jeung raja kalér. Sanggeus tarékah pikeun kakawasaan dunya ngahontal tahap anu ngan ukur digambarkeun antara raja kalér jeung raja kidul, lambang-lambang tina dua karajaan éta diteruskeun sapanjang éta pasal.

Dina ayat kalima, raja ti kidul diteguhkeun, sarta manéhna kuat, tapi raja ti kalér ogé kuat jeung karajaanana leuwih lega. Tuluy dina ayat kagenep, raja ti kidul ngusulkeun hiji pakta ka karajaan kalér. Pajangjian karapihan éta diteguhkeun ku raja ti kidul mikeun putrina ka raja ti kalér, supaya raja ti kalér bisa nikah jeung manéhna sarta ngesahkeun pakta maranéhna ku tali kulawarga. Raja ti kalér satuju, tuluy nyingkirkeun pamajikanana, sarta nikah jeung putri ti kidul, jeung pakta éta mimiti dilaksanakeun.

Tungtungna sang putri kidul ngalahirkeun saurang anak lalaki, nanging ahirna raja kalér janten bosen ka pamajikan anyarna, tuluy nyingkirkeun anjeunna, sakumaha anjeunna geus ngalakukeun ka pamajikan kahijina, sarta nyandak deui pamajikan kahijina; nanging pas pamajikan asal

dipulihkeun deui, sarta boga kasempetan, anjeunna maéhan raja kalér, panganten awéwéna ti kidul, anakna, jeung sakumna rombongan Mesirna. Kalakuan pamajikan asal anu maéhan putri kidul jeung anakna ngagedurkeun amarah kulawarga putri kidul, sarta salah saurang dulurna ngahangkeut pasukan teras nyerang karajaan kalér.

Pasukan kidul unggul ngalawan raja kalér, sarta pamajikan kahiji anu maéhan raja kalér, nyaéta panganténna ti kidul jeung anakna, tuluy dihukum pati. Putra ti pamajikan aslina, anu geus diangkat jadi raja nu maréntah di kalér waktu bapana pupus, katangkep sarta dibawa balik ka Mesir ku raja kidul, bareng jeung sawatara barang titinggal jeung brahala Mesir anu dina peperangan-peperangan saméméhna kungsi direbut ku karajaan kalér ti karajaan kidul. Sanggeus nepi di Mesir, raja kalér anu katangkep éta murag tina kuda sarta maot. Uriah Smith ngaidéntifikasi sajarah éta kieu.

“AYAT 6. Jeung dina ahir taun-taun maranéhna bakal ngahiji; sabab putri raja beulah kidul bakal datang ka raja beulah kalér pikeun nyieun hiji pasatujuan; tapi manéhna moal nahan kakawasaan panangan; kitu deui manéhna moal nangtung, kitu ogé pananganna; tapi manéhna bakal dipasrahkeun, kitu deui maranéhna anu mawa manéhna, jeung manéhna anu ngalahirkeun manéhna, jeung manéhna anu nguatkeun manéhna dina mangsa-mangsa ieu.”

“Remen pisan kajadian perang antara raja-raja Mesir jeung Siria. Hususna kitu kajadian dina mangsa Ptolemaeus Philadelphus, raja kadua Mesir, jeung Antiochus Theos, raja katilu Siria. Tungtungna maranéhna sapuk pikeun nyieun karapihan kalayan sarat yén Antiochus Theos kudu ngantunkeun pamajikanana nu ti heula, Laodice, jeung dua putrana, sarta kudu nikah jeung Berenice, putri Ptolemaeus Philadelphus. Ku kituna Ptolemaeus mawa putrina ka Antiochus, bari mikeun babarengan jeung dirina hiji mas kawin anu kacida gedéna.

“Tapi manéhna moal nahan kakawasaan tina panangan éta;’ nyaéta, kapentingan jeung kakawasaanana ka Antiochus. Jeung kitu kabuktian; sawatara waktu teu lila sanggeusna, dina hiji gejolak kanyaah, Antiochus mawa balik pamajikanana nu baheula, Laodice, jeung barudakna, ka karaton deui. Tuluy saur nubuat éta, ‘Manéhna [Antiochus] ogé moal nangtung, kitu deui pananganana,’ atawa turunanana. Laodice, sanggeus dipulihkeun kana kanyaah jeung kakawasaan, sieun bisi, ku lantaran labilna watak Antiochus, anjeunna bakal ngahinakeun dirina deui, sarta ngagero Berenice balik; sarta ku nganggap yén euweuh lian iwal maotna anu bakal jadi pangreksa anu sajati tina kamungkinan kitu, manéhna nyababkeun Antiochus diracun teu lila sanggeus éta. Kitu deui, turunanana ku Berenice henteu ngagentos anjeunna dina karajaan; sabab Laodice ngatur sagala urusan ku cara kitu nepi ka tahta téh kajaga pikeun putrana nu pangcikalna, Seleucus Callinicus.”

“Tapi kajahatan anu saperti kitu moal lila tetep teu dihukum, sakumaha nubuat satuluyna ngaramalkeun, sarta sajarah satuluyna ngabuktikeun.”

“AYAT 7. Tapi tina hiji dahan tina akar-akarna bakal aya saurang anu nangtung dina kalungguhanana, anu bakal datang mawa pasukan, sarta bakal asup kana benteng raja kalér, sarta bakal nindak ngalawan maranéhna, sarta bakal meunang: 8. Jeung ogé bakal mawa tawanan ka Mesir allah-allah maranéhna, katut para pangeranna, jeung bejana-bejana maranéhna anu mulya tina pérak jeung emas; sarta anjeunna bakal tetep hirup leuwih lila

taun-taunna batan raja kalér. 9. Ku kituna raja kidul bakal asup kana karajaanana, tuluy bakal mulang ka nagarana sorangan.””

“Cabang anu kaluar tina akar anu sarua jeung Berenice ieu nyaéta lanceukna, Ptolemy Euergetes. Teu lila sanggeus anjeunna ngagentos ramana, Ptolemy Philadelphus, dina karajaan Mesir, anjeunna, ku kahayang anu ngagedur pikeun males pati sadulurna, Berenice, ngumpulkeun hiji pasukan anu kacida gedéna, sarta nyerang wewengkon raja kalér, nya éta Seleucus Callinicus, anu, babarengan jeung indungna, Laodice, maréntah di Siria. Jeung anjeunna ngéléhkeun maranéhna, nepi ka nalukkeun Siria, Kilikia, wewengkon-wewengkon luhur di sabrang Euftrat, sarta ampir sakuliah Asia. Tapi sanggeus ngadéngé yén aya panghianatan anu timbul di Mesir anu nungtut anjeunna mulang ka nagarana, anjeunna ngarampok karajaan Seleucus, nyokot opat puluh rébu talenta pérak jeung bejana-bejana anu mulia, sarta dua rébu lima ratus arca déwa-déwa. Di antarana aya arca-arca anu baheulana geus dicokot ku Cambyzes ti Mesir jeung dibawa ka Pérsia. Urang Mesir, ku sabab sagemblengna katangtuan kana panyembahan brahala, mikeun ka Ptolemy gelar Euergetes, atawa Sang Nu Mawa Mangpaat, minangka panghormatan lantaran anjeunna ku cara kitu, sanggeus mangtaun-taun lilana, mulangkeun déwa-déwa maranéhna anu kungsi ditawan.”

“Ieu, nurutkeun Uskup Newton, mangrupa carita Jerome, dicutat tina para ahli sajarah baheula, tapi ceuk anjeunna, masih aya kénéh pangarang-pangarang nu karyana tetep aya nepi ka ayeuna, anu nguatkeun sababaraha rinci anu sarua. Appian ngawartosan ka urang yén Laodice, sanggeus maehan Antiochus, sarta sanggeus anjeunna, boh Berenice boh anakna ogé dipaéhan, Ptolemy, putra Philadelphus, pikeun ngabales rajapati-rajapati éta, nyerang Siria, maehan Laodice, sarta maju nepi ka Babul. Tina Polybius urang nyaho yén Ptolemy, anu dijulukan Euergetes, ku sabab kacida ambekna ku perlakuan kejem ka sadérék awéwéna, Berenice, ngaléngkah jeung pasukan ka Siria, sarta ngarebut kota Seleucia, anu salila sababaraha taun sanggeusna dijaga ku garnisun raja-raja Mesir. Ku kituna anjeunna asup kana benteng raja kalér. Polyenus negeskeun yén Ptolemy ngawasaan sakuliah nagara ti Gunung Taurus nepi ka India, tanpa perang atawa tarung; tapi anjeunna ku kalepatan ngaitkeun éta ka bapana, lain ka putrana. Justin netelakeun yén upama Ptolemy henteu dipanggil balik ka Mesir ku hiji huru-hara di jero nagri, anjeunna tangtu bakal ngawasaan sakuliah karajaan Seleucus. Ku kituna raja kidul asup kana kakawasaan raja kalér, tuluy mulang deui ka nagrina sorangan, sakumaha geus dinubuatkeun ku nabi. Jeung anjeunna ogé hirup leuwih lila sababaraha taun batan raja kalér; sabab Seleucus Callinicus pupus dina pangasingan, ku sabab ragrag tina kudana; sedengkeun Ptolemy Euergetes hirup leuwih lila ti anjeunna opat atawa lima taun.”

Uriah Smith, *Daniel and the Revelation*, 250–252.

Sipat nubuat ti Roma, ku kituna ogé raja kalér, nyaéta yén sangkan bisa diteguhkeun dina tahta, tilu halangan géografis kudu ditaklukkeun. Raja kalér nu kahiji dina mangsa sanggeus karajaan Aleksander pegat nyaéta Seleucus Nicator, anu kungsi ngawula sabagé jenderal ka Ptolemaios (raja kidul) salila sawatara waktu antara taun 316 jeung 312 SM. Ayat lima nyangkem ieu kanyataan waktu nyebutkeun, “And the king of the south shall be strong, and one of his princes; and he shall be strong above him.” Ptolemaios téh raja kidul, sarta anjeunna miboga saurang jenderal (salah saurang pangéranna), anu geus ditangtukeun bakal jadi leuwih kuat batan Ptolemaios, sarta frasa panungtungan dina ayat lima nyebutkeun, “and have dominion; his

dominion shall be a great dominion.” Jenderal Ptolemaios, nyaéta Seleukus, bakal jadi raja kalér nu kahiji. Tapi sangkan Seleukus jadi raja kalér, anjeunna kudu misah ti raja kidul, tuluy sanggeus éta nalukkeun tilu daérah géografis.

Wewengkon kahiji anu dikawasa ku Seleukus téh nyaéta Wétan dina taun 301 SM. Satuluyna anjeunna ngarebut Kulon (anu saméméhna dicekel ku panerus Kassandros) dina taun 286 SM, tuluy anjeunna nyekel wewengkon katiluna di Kalér nalika anjeunna ngéléhkeun Lysimakhos dina taun 281 SM. Raja ti kalér diteguhkeun dina tahta dina taun 281 SM.

Pasatujuan karapihan anu engkéna diadegkeun jeung raja kidul lumangsung dina taun 252 SM. Genep taun ti harita, dina taun 246 SM, Berenice (putri ti kidul), putrana, jeung sakumna rombonganana dipaéhan. Sanggeus éta raja kidul nangkep putra Laodice, nyaéta Seleucus Callinicus, tuluy mawa anjeunna balik ka Mesir, tempat anjeunna pupus alatan murag tina kuda. Mangsa pamaréntahan raja kahiji ti kalér téh ti taun 281 SM nepi ka taun 246 SM, anu sarua jeung tilu puluh lima taun.

Raja kahiji ti kalér dina pasalABELAS, nalukkeun tilu halangan géografis sangkan diteguhkeun dina tahta. Roma kapir ogé nalukkeun tilu halangan géografis sangkan diteguhkeun dina tahta [Tingali Daniel 8:9], sarta Roma Papal nalukkeun tilu halangan géografis sangkan diteguhkeun dina tahta [Tingali Daniel 7:20]. Roma modéren ogé nalukkeun tilu halangan géografis sangkan diteguhkeun dina tahta [Tingali Daniel 11:40–43].

Sanggeus diadegkeun dina tahta, raja kahiji ti kalér maréntah salila tilu puluh lima taun. Sanggeus diadegkeun dina tahta, Roma kapir maréntah salila “sawaktu” (tilu ratus genep puluh taun). Sanggeus diadegkeun dina tahta, Roma kapapaan maréntah salila “sawaktu, sawaktu-sawaktu, jeung satengah sawaktu” (sarébu dua ratus genep puluh taun). Sanggeus diadegkeun dina tahta, Roma modéren baris maréntah salila opat puluh dua bulan simbolis (anu ogé kacatet minangka “sajam”).

Nyi White ngawartoskeun ka urang yén “seueur tina sajarah anu kacatet dina Daniel pasalABELAS bakal kajadian deui.” Satuluyna manéhna ngutip ayat tilu puluh hiji nepi ka tilu puluh genep, sarta nyebut, “kajadian-kajadian anu sarupa jeung anu digambarkeun dina kecap-kecap ieu bakal lumangsung.” Dina ayat-ayat éta, Roma kapapaan (kakikisan anu ngajadikeun sepi), “ditempatkeun” dina tahta dina taun 538, tuluy nganiaya umat Allah salila “loba poé” (sarébu dua ratus genep puluh taun), nepi ka “amarah” anu kahiji réngsé dina taun 1798. Sajarah ayat tilu puluh hiji nepi ka tilu puluh genep diulang dina genep ayat panungtung pasalABELAS, tapi sajarah éta ogé geus sacara sampurna ditipologikeun dina ayat lima nepi ka salapan.

Diadegkeunna Seleukus jadi raja kalér dina taun 281 SM saluyu jeung taun 538. Duanana ngalambangkeun dipasanggirina raja kalér dina panutupna penaklukan kana tilu halangan géografis. Mangsa pamaréntahan kapausan ditembrakkeun ku sababaraha cara: sarébu dua ratus genep puluh poé, opat puluh dua bulan, hiji waktu, dua waktu, jeung satengah waktu, hiji kurun, jeung tilu satengah taun. Pamaréntahan Seleukus lumangsung salila tilu puluh lima taun, sarta sapersapuluh, atawa perpuluhan, tina tilu puluh lima nyaéta tilu satengah. Sapersapuluh tina tilu puluh lima taun ogé bisa ditembrakkeun minangka “tilu-koma-lima” (3,5) taun. “Tilu satengah”

mangrupakeun lambang tina mangsa pamaréntahan kapausan.

Kapapaan narima tatu anu matak paéh dina taun 1798 nalika raja kidul, Napoleon Bonaparte (hartina “putra anu mujur”), ngutus jenderalna pikeun nyekel paus jadi tawanan. Sataun ti harita, dina taun 1799, paus pupus dina pangasingan, sakumaha ogé raja kalér anu kahiji, anu ogé kungsi dibawa kana panawanan ku raja kidul. Seleucus Callinicus pupus ku ragrag tina kuda nalika keur jadi tawanan di Mesir. Paus téh nya éta anu nunggang kana sato galak. Sato galak éta ngalambangkeun sistem pulitik anu dipaké ku paus pikeun ngalaksanakeun padamelan-padamelan satanisna. Sato galak éta dipaéhan dina taun 1798, sarta paus anu kungsi nunggang kana éta sato galak jeung maréntah di luhurna pupus sataun ti harita. Seleucus Callinicus pupus ku ragrag tina kuda (nya éta sato anu ditungganganna). Panawanan kapapaan dina taun 1798 jeung 1799 dipatipékeun kalayan sampurna ku panawanan raja kalér anu kahiji.

Anu nyababkeun murka raja kidul ka raja kalér téh nyaéta hiji pajangjian karapihan anu dipiceun, anu dilambangkeun ku dipinggirkeunnana Berenice (pangantén ti kidul) jeung pupusna anjeunna saterusna ku panangan Laodice. Napoleon geus ngalebetkeun hiji pajangjian karapihan antara Perancis Révolutionér jeung nagara-nagara kapausan dina taun 1797. Pajangjian éta dingaranan nurutkeun kota Tolentino di Ancona, Italia, tempat éta pajangjian ditandatangani. Sacara resmi éta réngsé dina Pébruari 1798 nalika Perancis nyandak paus minangka tawanan. Alesan naha éta pajangjian dibatalkeun téh nyaéta upaya Perancis pikeun nyebarkeun Révolusina.

Jenderal Duphot ti Napoleon aya di Roma dina taun 1797 minangka bagian tina pasukan ekspedisi Perancis anu diutus ku Directory, pamaréntahan nu keur ngawasa Perancis dina mangsa éta. Tujuan ekspedisi Perancis ka Italia, anu ngawengku ayana Jenderal Duphot di Roma, nyaéta pikeun ngarojong Républik Roma, hiji nagara klien anu umurna pondok anu diadegkeun ku kakuatan révolusionér Perancis di Samenanjung Italia. Dina mangsa ieu, pihak Perancis kacida aktipna dina ngarojong gerakan-gerakan révolusionér sarta nyebarkeun cita-cita révolusionér ka sakuliah Éropa. Di Italia, maranéhna narékahan pikeun ngagulingkeun monarki-monarki sarta ngadegkeun républik-républik anu dimodelkeun nurutkeun Républik Perancis.

Ayana jeung lampah Duphot di Roma ngabalukarkeun panolakan ti golongan konservatif, kaasup para pangrojong Nagara-nagara Paus jeung kaum bangsawan satempat. Dina bulan Désémber 1797, nalika lumangsung pasalia paham antara pasukan Perancis jeung para pangrojong Nagara-nagara Paus, Jéndral Duphot dipaéhan, sarta ku kituna aya alesan lahiriah pikeun Napoleon ngirim Jéndral Berthier pikeun nyekel paus minangka tawanan dina taun salajengna. Perjangjian karapihan anu pegat antara raja-raja ti kidul jeung ti kalér nyadiakeun pamuji dina duanana sajarah pikeun raja ti kalér dicandak jadi tawanan ku raja ti kidul.

Ayat dalapan nyebutkeun, “bakal mawa ogé ka Mesir minangka tawanan allah-allahna, jeung para pangeranna, sarta bejana-bejana maranéhna anu mulya tina pérak jeung emas.” Nalika Ptolemaios mulang ka Mesir minangka pangujudan ayat ieu, urang Mesir maparin ka manéhna gelar “Euergetes” (Sang Pamasrah Mangpaat), minangka panghormat kana karyana dina mulangkeun brahala-brahala jeung artéfak-artéfak maranéhna anu saméméhna geus direbut ti maranéhna ku raja ti kalér. Dina taun 1798, kajadian panjarahan Roma ku urang Perancis lumangsung. Dina hiji poé

wungkul para sajarawan nyatet yén lima ratus kandaraan anu ditarik ku kuda, dina pangawasan militér anu ketat, katempo ninggalkeun kota éta.

Iring-iringan éta ngandung jumlah anu kacida gedéna tina patung-patung antik jeung lukisan-lukisan Renaissance anu keur dirampas ku Perancis luyu jeung perjangjian karapihan Tolentino anu geus dilanggar. Karya-karya seni éta ngawengku kelompok Laocoon, Apollo Belvedere, Gaul Nu Saenggeus Paéh, Cupid and Psyche, Ariadne di Naxos, Venus Medici, jeung tokoh-tokoh raksasa Tiber jeung Nil; permadani jeung lukisan-lukisan karya Raphael, kaasup Transfiguration, Madonna di Foligno, Madonna della Sedia, Santa Conversazione karya Titian; sarta loba deui karya séjénna. Ngan sababaraha taun sanggeus éta, harta-harta rampasan ieu dipintonkeun di Musée Napoléonien di Louvre, anu dibuka dina taun 1807. Sakumaha Ptolemy dipuji ku sabab mulangkeun harta-harta urang Mesir, harta-harta anu dibawa ti Roma ditempatkeun dina bagian musieum anu dingaranan ku ngaran Napoleon.

Ayat lima nepi ka salapan mangrupikeun sajarah anu sampurna jeung sajarah anu dimimitian dina taun 538 sarta réngsé dina 1798 jeung 1799. Éta saluyu jeung ayat tilu puluh hiji nepi ka tilu puluh genep, anu kagambarkeun dina genep ayat panungtung ieu pasal, anu ngajelaskeun pangkawasaan ahir Roma modéren nalika éta nalukkeun tilu halangan, sarta tungtungna ngahontal ahirna tanpa aya nu nulungan. Ayat sapuluh tuluy nyangking sajarah taun 1989.

Tapi putra-putrana bakal kagugah, sarta maranéhna bakal ngumpulkeun sajumlah gedé pasukan anu kuat; jeung hiji tangtu bakal datang, ngalimpud, sarta nembus; tuluy manéhna bakal mulang, sarta kagugah deui, nepi ka bentengna. Daniel 11:10.

Kalakonan sajarah tina ayat kasapuluh ngagambarkeun taun 1989, nalika kapausan, dina pakumpulan rusiah jeung Ronald Reagan, “ngalimpas” jeung “nembus” Uni Soviét, bari nyésakeun ngan bentengna (Rusia), sabab Uni Soviét (USSR) bubar dina jejak Perestroika.

Jeung dina mangsa ahir, raja kidul bakal ngadorong anjeunna; sarta raja kalér bakal narajang anjeunna kawas angin puyuh, kalayan karéta-karéta perang, jeung pasukan kuda, sarta ku loba kapal; jeung anjeunna bakal asup ka nagara-nagara, tuluy ngabahekeun jeung ngaliwatan. Daniel 11:40.

Sajarah dina ayat sapuluh ngagambarkeun hiji pambalasan kana panaklukan raja ti kalér ku raja ti kidul dina taun 246 SM, sarta ngalambangkeun hiji pambalasan kana panaklukan raja ti kalér ku raja ti kidul dina taun 1798. Ayat opat puluh dimimitian ku waktu ahir dina taun 1798 nalika raja ti kidul (Perancis ateis) masihan tatu nu matak paéh ka raja ti kalér (kakuatan kapausan), sarta kacumponan ku rubuhna Uni Soviét dina waktu ahir taun 1989. Waktu ahir dina taun 1798 diwakilan dina ayat opat puluh ku frasa, “Jeung dina waktu ahir raja ti kidul bakal nyorong ka anjeunna.” “Titik dua” (:) nu misahkeun bagian panungtungan tina ayat éta nandaan “waktu ahir” salajengna dina taun 1989. “Jeung raja ti kalér bakal datang ngalawan anjeunna kawas angin puyuh, kalawan karéta perang, jeung kalawan pasukan numpak kuda, jeung kalawan loba kapal; sarta anjeunna bakal asup ka nagara-nagara, sarta bakal ngabahekeun jeung ngalangkungan.”

Urang baris nuluykeun ieu panalungtikan dina artikel salajengna.

“Unggal bangsa anu parantos naék kana panggung lampah parantos dipaparin idin pikeun nempatan tempatna di bumi, sangkan katingali naha éta bakal ngalaksanakeun maksud ‘Nu Ngawas jeung Nu Suci.’ Nubuat parantos ngalacak naékna jeung ragragna kakawasaan-kakawasaan agung dunya—Babul, Mado-Pérsia, Yunani, jeung Roma. Ka unggal kakawasaan ieu, sakumaha ogé ka bangsa-bangsa anu kirang kuatna, sajarah ngulang deui dirina. Masing-masing miboga mangsa pangujianana, masing-masing gagal, kamulyaanana luntur, kakawasaanana sirna, sarta tempatna ditempatan ku anu sanés....”

“Tina naékna jeung ragragna bangsa-bangsa sakumaha dipedar écés dina kaca-kaca Kitab Suci, maranéhna kudu diajar kumaha taya ajénna kamulyaan lahiriah jeung kamulyaan dunya wungkul. Babulon, kalayan sakumna kakawasaanana jeung kamulyaanana, anu tandinganana can kungsi deui katempo ku dunya urang ti harita,—kakawasaan jeung kamulyaan anu ku jalma-jalma dina mangsa éta katingalina sakitu pageuhna jeung langgengna,—kumaha sampurnana eta geus sirna! Saperti ‘kembang jukut’ eta geus binasa. Kitu deui binasana sagala anu henteu ngajadikeun Allah jadi pondasina. Ngan anu kaiket jeung maksud-Na sarta nganyatakeun sipat-Na anu bisa tahan langgeng. Prinsip-prinsip-Na wungkul anu jadi hal-hal anu pageuh anu dipikawanoh ku dunya urang.” Education, 177, 184.